

Opgave er at bevare Liv, og derfor gaar vi mod denne Paragraf.

Carlsen-Skiødt: Det har hidtil nærmest været Fagfolk, Jurister, en Læge, som har talt om det foreliggende Forslag, og det er jo ogsaa rimeligt, hele den tekniske Udformning af Lovens Paragraffer maa paahvile Juristerne; men der er en helt anden Side ved Sagen, nemlig den almindelige Retsopfattelse her i Landet, og dér mener jeg, at ogsaa Ikke-Fagmænd har Lov at fremsætte deres Mening. Ud fra den Betragtning vil jeg gerne gøre enkelte Bemærkninger om nogle af de Paragraffer, som er blevet fremdraget i Dag, selv om jeg staar i Fare for, at den højtærede Justitsminister vil sende mig til det mørke Fastland. I denne Forbindelse vil jeg sige, at den højtærede Minister efter min Mening ikke har tjent sig selv ved at anbringe et æret Medlem af Forsamlingen i det mørke Fastland.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen udtalte, at det gjaldt om at faa Loven afpasset efter Landets almindelige Retsopfattelse. Det er naturligvis for saa vidt rigtigt, men for dem, som kender lidt til vort Land, er det værd at lægge Mærke til, at angaaende ikke faa af disse Straffeparagraffer er Retsopfattelsen ikke saa lidt forskellig i den østlige og i den vestlige Del af Landet, og det forekommer mig, at den højtærede Minister i alt Fald paa enkelte Punkter i høj Grad kun gaar ud fra den østlige Opfattelse. Jeg er imidlertid ikke sikker paa, om ikke den vestlige Opfattelse — og jeg vil her tilføje, at jeg tror, det er den almenfolkkelige Opfattelse — er den, som tjener vort Land og vort Folk bedst, og jeg vil haabe, at den vestlige, den almenfolkkelige Opfattelse under den Udvalgsbehandling, som Lovforslaget vil blive undergivet, maa komme til at gøre sig stærkere gældende. Dette skal ikke afholde mig fra, men tværtimod tilskynde mig til at anerkende, hvad jeg skal nævne lidt senere, at Udformningen af visse Paragraffer er bedre end i den nugældende Lov, hvilket jeg er den højtærede Minister taknemmelig for.

Blandt de Paragraffer, jeg gerne vilde sige et Par Ord om, er der den, som gentagne Gange har været nævnt, ifølge hvilken det under visse Forhold skulde være tilladt at dræbe et sygt Menneske efter dets egen Begæring. Den højtærede Minister fremhævede, at det skulde være efter den vedkommendes egen Begæring, og naar den vedkommende var meget syg og

forpint. Jeg vil gerne spørge, om der er nogen Sandsynlighed for, at et Menneske, som er i den Grad syg og forpint, er klar over, hvad det er, han begærer. Hvis det ikke er Tilfældet, og hvis det ikke af Lægevidenskaben kan afgøres, at en saadan Begæring er afgivet med fuld Bevidsthed, forekommer det mig, at dette: efter egen Begæring, faar uhyre lidt at betyde. Efter min Mening kan ingen Læge afgøre, hvorvidt et Menneske kan komme sig igen. Ifølge det paagældende Stykke i § 240 er Forholdet det, at ikke blot en Læge kan hjælpe et Menneske over i Døden, men at hvem som helst kan gøre det, naar det drejer sig om en saakaldt haabløs Sygdom. Jeg tror, det var godt, om denne Paragraf gik ud eller i alt Fald blev saa grundigt ændret, at man ikke kunde kende den igen.

I det foreliggende Forslag har man udeladt Straf for Utugt som Erhverv, der straffes ifølge den nugældende Straffelov. Jeg ved ganske vist, at efter de hidtil gældende Straffebestemmelser har man nøjedes med at straffe den Kvinde, som paa offentlig Gade opfordrede til Utugt, hvorimod den Mand, om hvem det samme gjaldt, ikke kunde straffes. Der er sagt — og det forekommer mig, at det i alt Fald i dette Tilfælde kan siges med Rette —, at enkelte af vore Love er præget af, at de er skrevet af Mænd. Jeg vil haabe, at det skal lykkes at faa det foreliggende Lovforslag bragt i en saadan Form ogsaa paa det Omraade, jeg her har nævnt, at det ikke kan siges om den Straffelov, som nu skal gælde for det danske Folk, at den bærer Præg af at være skrevet af Mænd uden Hensyntagen til Kvinderne.

Ligeledes er det efter Lovforslaget ikke strafbart at have Omgang mod Naturen, naar vedkommende er fyldt 21 Aar, og det skal heller ikke være strafbart at yde Betaling derfor, men derimod skal det være strafbart at modtage Betaling. Det forekommer mig, at der atter her er draget en Grænselinie, som kan være meget farlig. Det, vi trænger til i vort Land, er, at der bliver opdraget en sædelig Slægt og ikke en degenereret, og jeg vilde tro, at det vilde tjene noget i førstnævnte Retning, om den Bestemmelse, vi har i den nugældende Straffelov paa dette Omraade, blev opretholdt.

Det er gentagne Gange blevet udtalt, at Fosterfordrivelse skulde være tilladt indenfor visse Grænser. Det forekommer mig, at her er et Liv, der skal værnes. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, at det særlig er i Storbyerne, at Fosterfordrivelse